

НИКОЛАЙ ХАЙТОВ

ТИШИНА

chitanka.info

Обедното слънце припича. Подгонени от жарките му лъчи, сенките са се свили чак до дънерите на дърветата. Отмалелият вятър се е пъхнал под една клонеста ела и се плъхти. Умълчало се е и поточето в дола от настъпилата суша. Мируват дори листата на трепетликата, а задъханата мащерка излива на талази омайните си миризми.

Но ето — сухи шумки се разместват и един огромен дървосечко се задава по горската пътека, следван от няколко мравки. Те не го следват, а преследват: прекосяват пътя му, връщат се, догонват го, качват се върху него и се опитват да го захаят, но челюстите им отскачат от дървосечковата броня. Бръмбарът продължава несмутимо своя ход — величествен, корав, неуязвим, а двете му антени опипват терена и направляват движението на бронираната маса. По едно време една от мравките успява да се вкопчи в мустака на броненосеца. Той спира, за да я изтърси, но в тоя миг друга мравка ляга по гръб и като свива заостреното си коремче, изстрелва в лицето на дървосечкото мравчената си киселина...

Антените на черния великан потреперват и се отпусчат, поразени от коварната упойка. Огромните му челюсти заорават в земята. Без да губят време, пъргавите мравки захаяват единия му крак и с дружно усилие обръщат броненосеца по гръб. Косматите крака на страшилището щръкват във въздуха. Мравките хващат, коя където свърне парализираната жертва и я повличат към мравуняка заедно с нейното остаряло отбранително устройство.

— Крях! Крях! — обажда се една мекосърдечна жаба, стресната от зловещото шествие, но бързо млъква, досетила се, очевидно, че с викове ходът на историята не се променя.

Докато долу се развихря схватката между бръмбара и мравките, две черно-жълти пеперуди са си дали среща на едно трепетликово листо и се втриват една в друга, отдали се тялом и духом на любовния си порив. Няколко мига те седят неподвижно, здравата прегърнати, след това мъжката потрепва, изпълнила предназначението си, и се отпуска омаломощена от преживяното щастие върху трепетликовото листо. Листото я задържа за миг, но почувствувало, че пеперудата е труп — безцеремонно я изтърсва на земята.

— Крях! Крях! — обажда се отново листната жаба, но никой не й обръща внимание.

Косове изчирикват в букака за кратко — знак, че някаква нечиста сметка бързо и безшумно е разчистена.

Влечуго разлюлява тревата и се скрива със зловецъ съскане.

Пропуква суха съчка, а може да е счупен гръбнак — и тишината над леса отново се възстановява.

Слънцето прилежно свети.

Светът не се събаря от разигралите се кратки схватки.

Нейде в подмолите на тишината природата мачка тестото на живота ту с галеци пръсти, ту с юмруци, а от челото ѝ се отронват една след друга върху нажежената земя кървави и знойни капки.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.